

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: XY, narozeného dne ...XY...
státní příslušnost: Ukrajina
bytem v ČR ...XY...

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2021 čj. OAM-869/ZA-ZA04-VL16-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný vystoupil z rámce svých procesních oprávnění a nepostupoval v souladu se zákonem o azylu. Žalobce si je sice vědom, že podal opakovanou

žádost o udělení mezinárodní ochrany, nicméně je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 11a zákona o azylu, a nerespektoval ani zásady správního řízení v § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a v § 50 odst. 2 a 3 téhož zákona. Vzhledem k specifické povaze řízení o mezinárodní ochraně má zásadní význam, aby správní orgán ve všech fázích řízení poskytl žadateli kompletní poučení o jeho právech a povinnostech, aby byl po celou dobu obeznámen s jasnými následky svých kroků. Žalobce však až do předání napadeného rozhodnutí nebyl poučen, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení.

3. Žalobce dále namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s jeho strachem z návratu do vlasti. K tomu žalobce upozornil, že rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu vůbec nebylo přezkoumáváno soudy. Žalobce si je sice vědom, že tomu tak nebylo v důsledku jeho nekonání, ale tato skutečnost nemůže znamenat, že žalobce bude vrácen do země původu, kde mu prokazatelně hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu válečného konfliktu, neboť by to bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*.
4. Žalobce dále k důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu v žalobě s odkazem na zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva uvedl, že Luhanská oblast je nadále oblastí, v níž civilistům hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle žalobce není přiměřené, aby byl „trestán“ za to, že nepodal včas žalobu (proti předchozímu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce) tím, že bude vystaven reálné hrozbě vážné újmy, což prokazují aktuální veřejně dostupné zprávy o zemi původu žalobce. Je nejen nelidské, ale i protizákonné, aby byla osoba do takové oblasti navracena jen proto, že nebyla dostatečně právně bdělá. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, žalobce dodal, že postup žalovaného od počátku druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu směřuje k hodnocení uváděných skutečností takovým způsobem, aby nemuselo dojít k posouzení žádosti standardním způsobem. Vojenský konflikt na východě Ukrajiny se neustále vyvíjí, a žalovaný se nedostatečně vypořádal s posouzením aktuální situace na území Ukrajiny, kde není možné volit cestu vnitřního přesídlení.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno v souladu se zásadami správního řízení podle správního řádu. Žalobce žádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany již dvakrát. O první žádosti rozhodl žalovaný pravomocně dne 6. 11. 2020. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal opravný prostředek. Druhou žádost podal žalobce dne 16. 12. 2020. Po provedeném srovnání s tvrzeními žalobce, která učinil v předcházejícím správním řízení ve věci mezinárodní ochrany, žalovaný vyhodnotil, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění, a žalovanému nebyly takové skutečnosti známy ani z úřední činnosti. Současně z aktuálních informací o zemi původu nedošlo na Ukrajině od doby předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Proto žalovaný posoudil druhou žádost žalobce jako nepřipustnou.
7. Pokud jde o námitky žalobce ke shromážděným podkladům, žalovaný je označil za obecné a zcela nepodložené. Žalobce měl rovněž možnost se se shromážděnými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, či uvést jiné skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posuzování jeho žádosti. Žalobce v této souvislosti vyjádřil názor, že uvedené informace o

Ukrajine nejsou kompletní, avšak podklady nijak nedoplnil ani nenavrhoval nové. Žalovaný naopak považoval tyto podklady za dostačující ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný též upozornil, že Ukrajina je v současné době podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., považována za bezpečnou zemi původu.

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud přitom rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nutnosti projednání věci na ústním jednání, neboť žádný z účastníků řízení takové projednání věci ani k výzvě soudu nepožadoval.
10. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu [ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
12. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona [p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona [ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
14. Podle § 4 odst. 2 správního řádu [s]právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
15. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřijatelné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko

splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i Nejvyšší správní soud (NSS) např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.

17. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal dne 16. 12. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce k důvodům své druhé žádosti uvedl, že v místě jeho trvalého bydliště v Luhansku probíhají boje, na Ukrajině nikoho nemá, v ČR žije jeho teta z matčiny strany, o kterou se žalobce stará, je vyššího věku, mají spolu velmi blízký vztah, proto přijel do ČR, jiné důvody nemá (viz poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 29. 12. 2020). Tyto důvody uváděl i v předchozím řízení.
18. K posouzení přípustnosti žádosti žalobce si žalovaný obstaral též podklady z předchozího řízení ve věci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 2. 8. 2020. Žalobce k důvodům své žádosti tehdy uváděl, že na místě, kde je registrován, v současné době probíhají boje, a v místě, kde pobýval, cítí nátlak Ukrajiny. V Kyjevě je pro ně separatista, pokud se vrátí na východ, je pro ně nacionalista (viz poskytnutí údajů k žádosti ze dne 10. 8. 2020).
19. Soud s ohledem na zjištěný skutkový stav doložený v předloženém správním spisu dospěl k následujícím právním závěrům.
20. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda žalobce uváděl takové důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byl žalovaný povinen se věcně zabývat, a nikoliv je odmítnout se závěrem o nepřipustnosti opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
21. Ustanovení § 10a bylo do zákona o azylu o písm. e) doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností od 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou ČR provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit

nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat:

1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
22. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a písm. e) zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).
23. Jak vyplynulo ze stručné rekapitulace obsahu správního spisu výše, důvody žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu on sám poprvé formuloval takto: „*Na místě, kde registraci, v současné době probíhají boje, a v místě, kde pobýval, cítí nátlak Ukrajiny. V Kyjevě je pro ně separatista, pokud se vrátí na východ, je pro ně nacionalista.*“ Podruhé žalobce v opakované žádosti uváděl důvody tyto: „*V místě jeho trvalého bydliště v Luhansku probíhají boje, na Ukrajině nikoho nemá, v ČR žije jeho teta z matčiny strany, o kterou se žalobce stará, je stará, mají spolu velmi blízký vztah, proto přijel do ČR, jiné důvody nemá.*“ Nic dalšího žalobce ke své žádosti již neuvedl, resp. výslovně uvedl, že jiné důvody nemá.
24. Soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že takto formulované důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za tzv. nové skutečnosti, které jsou prvním z předpokladů pro meritorní projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu téhož žadatele. V obou případech žalobce uváděl problémy v souvislosti s boji na Ukrajině v Luhansku a jeho zcela obecně vyjádřeného pocitu útlaku v Kyjevě z důvodu jeho místa původního bydliště. Touto otázkou se podrobně žalovaný zabýval v rozhodnutí o první žádosti žalobce ze dne 20. 10. 2020, čj. OAM-492/ZA-ZA10-LE05-2020, kterou žalovaný zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný k tomu na str. 7 citovaného rozhodnutí, které je součástí správního spisu, uvedl, že situace v Doněcké oblasti je situací vnitřního ozbrojeného konfliktu a že na tomto území dochází pod kontrolou proruských separatistů k častému porušování lidských práv, takže není možné tamní situaci považovat za dostatečnou pro bezpečný návrat žadatele. Nicméně v případě žalobce neexistuje žádný důvod, proč by se měl do této části vracet, neboť již od roku 2010 až do svého příjezdu do ČR, jak bylo v průběhu řízení zjištěno, žil a pracoval v Kyjevě. Pokud žalobce tvrdil, že byl v Kyjevě pod tlakem kvůli svému původu z Donbasu a že je tam považován za separatistu, žalobce neuvedl naprosto žádný konkrétní problém, který by v této souvislosti reálně měl, a takový důvod nenalezl ani žalovaný.
25. Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že důvody první žádosti se v uvedené části shodují s těmi, které uvádí žalobce i nyní, přičemž žalovaný je tehdy vyhodnotil jako zjevně nedůvodné. Žalobce přitom nevyužil možnosti obrany a nedomáhal se nápravy rozhodnutí soudní cestou. Navíc soud upozorňuje na rozpor v jeho tvrzeních, neboť z následného pohovoru k první žádosti žalobce zcela jasně uváděl, že místo jeho bydliště ve vlasti je v Doněcké

oblasti, avšak v nynější věci výslovně uváděl Luhanskou oblast. Uvedený rozpor však nemá vliv na samotné vyhodnocení situace v zemi původu, neboť obě tyto oblasti Ukrajiny jsou ovládány proruskými separatisty.

26. Pokud žalobce v opakované žádosti, resp. v poskytnutí údajů k ní, uváděl dále, že zde má starou tetu, o níž pečuje a kvůli tomu přijel do ČR, takový důvod sice lze z pohledu tvrzení v první žádosti o mezinárodní ochranu hodnotit obecně jako novou skutečnost, nikoliv však *relevantní* novou skutečnost ve smyslu § 10a zákona o azylu z hlediska nutnosti věcného projednání opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu; nejde o takové zjištění, které by *prima facie* mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Navíc, i kdyby zcela hypoteticky bylo možno považovat tvrzení o nutnosti péče o tetu v ČR za azylově relevantní tvrzení, není splněna kumulativní podmínka citovaného ustanovení, podle kterého musí současně jít o takovou novou skutečnost, jež nebyla bez vlastního zavinění žadatele zkoumána v předchozím řízení. Je zcela evidentní, že o své tetě se žalobce ve své první žádosti o mezinárodní ochranu v souvislosti s důvody jejího podání nijak nezmiňoval, ač tak nepochybně učinit mohl. Jak již NSS v této souvislosti vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, „*zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“
27. Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, v němž bylo uvedeno, že: „*správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.*“ Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své (první) žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany není prostředkem k upřesnění či doplnění skutkového stavu předcházející žádosti, ale naopak je prostředkem přezkumu skutečností či zjištění, která nebyla a ani nemohla být v předcházejícím řízení přezkoumána. Důvody, proč nemohly být určitá zjištění či skutečnosti uplatněny již v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, přitom mohou být nejrůznější. Jak se již NSS k této otázce opakovaně vyjádřil, jedná se zejména o skutečnosti, ke kterým došlo během času (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009-66, srov. též rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2012, čj. 9 Azs 13/2012-27).
28. Žalovaný přitom vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a opatřil si dostatek relevantních a aktuálních informací o Ukrajině, zejména informaci ze dne 8. 8. 2020, Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, a Informaci OAMP ze dne 25. 4. 2020 – Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby. Zjišťoval též, zda od předchozí žádosti, resp. rozhodnutí o ní, došlo v průběhu času v zemi původu žalobce k takovým změnám, které by měly vliv na jeho hmotněprávní postavení jako žadatele o mezinárodní ochranu, resp. uprchlíka. Žádné takové skutečnosti však zjištěny nebyly, a ani sám žalobce nic takového netvrdil, ani neprokazoval. S takto

provedeným a formulovaným hodnocením žalovaného se ztotožňuje i zdejší soud a odkazuje na něj v napadeném rozhodnutí.

29. Pokud jde o námitky týkající se procesního postupu žalobce po vydání rozhodnutí o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, soud ani je neshledal jakkoliv relevantními v tomto řízení. Podání žaloby v případě nesouhlasu s vydaným rozhodnutím správního orgánu je zcela v dispozici účastníka řízení. Pokud se tak rozhodne, je opět na něm, aby dodržel k tomu zákonem stanovené a předem známé procesní postupy, včetně lhůt. Zmešká-li pak účastník řízení lhůtu k podání žaloby, kterou nelze prominout, ať už z jakýchkoliv důvodů, nemůže následně v jiném řízení účinně argumentovat tvrzením, že v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu se soudy – lapidárně řečeno – „nedostaly ke slovu“. Takový procesní postup pak jde zcela k tíži žalobce.
30. Soud však ani nepřehlédl námitku žalobce, týkající se výtky vůči žalovanému, že nebyl řádně poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Soud skutečně ve správním spisu žádné takové poučení nenalezl, přestože ze své úřední činnosti je mu známo, že v obdobných případech, či v případech tzv. dalších opakovaných žádostí, je součástí správního spisu i standardní poučení žadatele o mezinárodní ochranu v případě opakované žádosti. Soud tedy v tomto ohledu shledal pochybení žalovaného v porušení § 4 odst. 2 správního řádu. Avšak toto pochybení dle názoru soudu nemohlo mít s ohledem na všechny specifické okolnosti daného případu vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Soud k tomuto závěru vedou zejména skutečnosti, že jak v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 29. 12. 2020, tak z protokolu o seznámení se s podklady ze dne 23. 2. 2021 (č. l. 57-58 správního spisu) jednoznačně vyplynulo, že žalobce kromě údajů a informací, které uvedl, žádné další uvádět nechtěl a výslovně se vyjádřil tak, že již vše řekl „*minule, když byl na pohovoru, žádné další nové skutečnosti nejsou.*“ (evidentně tím bylo myšleno poskytnutí údajů k žádosti dne 29. 12. 2020 – pozn. soudu). V tomto ohledu tedy, i kdyby byl žalobce poučen o tom, že v případě opakované žádosti nemusí být jeho žádost meritorně projednána a řízení může být ukončeno zastavením, tak, jako tomu ostatně i nakonec bylo, ničeho by to nezměnilo na skutečnosti, že jiné důvody uvádět či jinou procesní strategii uplatňovat nechtěl. Za této konkrétní situace dle názoru soudu zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu trvání na tom, aby byl žalobce formálně poučen o průběhu řízení o opakované žádosti, by bylo zcela zjevným formalismem, neboť by to nemělo žádný vliv na posouzení důvodů žalobce. Žalobce přitom v žalobě nenamítal, že očekával určitý konkrétní postup žalovaného (legitimní očekávání), který však nenastal. Nad rámec nezbytně nutného lze dodat, že navíc měl žalobce zcela jistě možnost obrátit se se žádostí o zastoupení na nějakou neziskovou organizaci, která se dané problematice programově věnuje, typicky Organizaci pro pomoc uprchlíkům (OPU).
31. V případě podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu zákon nevylučuje opětovný plný přezkum tvrzeného azylového příběhu cizince. Dojde k němu však pouze za zpřísněných podmínek stanovených v § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to z důvodů, které soud již vyložil výše (viz zejména bod 22.). Tyto důvody však v případě žalobce splněny nebyly.
32. Soud proto neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti z důvodu, že neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tyto závěry žalovaný

přezkoumatelným způsobem odůvodnil a jejich opora je doložená správním spisem, zejména vlastními tvrzeními žalobce. Žalobní námitky tak nejsou důvodné.

33. Soud pro úplnost dodává, že žalobce společně se žalobou podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Protože však soud o žalobě žalobce rozhodl s největším urychlením, již nebylo potřeba o tomto návrhu samostatně procesně rozhodovat.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. června 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně